

Sygn. akt I CSK 1288/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa K. L.

przeciwko W. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 1 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa 1112/19,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

K. L. wniósł o zasądzenie od W. L. kwoty 983 395 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Wyrokiem z 18 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo.

Wyrokiem z 1 grudnia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił apelację K. L. w części obejmującej roszczenie ewentualne (pkt 1), oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 3).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach skargę kasacyjną wywiódł K.L. zaskarżając go w pkt 2.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa. Konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest wszak sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce, gdy zarzucane uchybienia mają kwalifikowany charakter i są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy (por. m.in.: postanowienia SN z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada tym wymaganiom.

Skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi z uwagi na naruszenia prawa materialnego, jednakże zarzut rzekomo niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 i § 2 k.c. w realiach sprawy sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sądy *meriti* wiążącymi Sąd Najwyższy

w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Argumenty podnoszone przez skarżącego prowadzą się w istocie do zakwestionowania umowy cesji wierzytelności. Sady obu instancji trafnie uznały, że decydujące dla rozstrzygnięcia sprawy miało ustalenie, w jaki sposób zbywca wierzytelności rozumiał treść przedmiotowej umowy. Dokonały ustaleń co do stanu świadomości zbywcy wierzytelności na podstawie opinii biegłego z zakresu psychiatrii oraz zeznań świadka, które jednoznacznie potwierdzały, że babcia stron zawierając umowę cesji wierzytelności działała z rozeznanie i w celu realizacji określonego przez nią celu.

W tym kontekście, brak jest jakichkolwiek podstaw wskazujących na to, że doszło do oczywistego naruszenia prawa. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że poczynione ustalenia naruszają przepisy prawa materialnego, a zwłaszcza, że naruszenie art. 65 § 1 i § 2 k.c. ma kwalifikowany charakter.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[as]

I.n